

Свѣстни хора селачене:
Че туй му бѣ началото:
»Бждината на народа
»Не е толкозь въ градищата
»Колкото е у селата.«
Кат' извади малко много
За селата учители,
За да бжде по-полезенъ
И за млади и за стари,
Той си рѣши младината,
Съ черно расо са почерни.
Въ Шуменъ града са запои,
Но за въ градъ са не рѣшава;
Въ село иска да попува —
Далечъ отъ градски неволи,
Народа си да ползува.
Въ Правадийско Авренъ село
Бѣ му назначено мѣсто.
Прощава са съ своята млада
Ступанка и съ своитѣ мили
До двѣ дребнички дѣчица,
И отива въ Авренъ село
Да на види своето стадо,
Свойто стадо православно.
Като пастирь той достига,
Сички съ радостъ го посрѣщватъ,
Сички съ радостъ говоряхъ:
»Младъ а ученъ попъ ни иде,
»Съ него ний сме си честити.«

III.

День недѣленъ ми настана,
Рано клѣпало закѣпи
Селенитѣ призовава
У храмъ Божий на сутринна.
Младъ свѣщенникъ, личенъ пастирь
Божа служба имъ отслужи,
И сказане имъ разказа.
Селенитѣ благодарни
По мѣжду си говоряхъ:
»Богъ ни прати просвѣтитель,